

Uroš Zupan

Ime

A PREDEN SE KONČA

*vsa ta sreča, jo zadrži, jo potroši,
vzemi ji mero, če bo slučajno prekoračila
tvojo kretnjo; presezi jo,
poglej, če se lahko razširi v tvojem obsegu.*

César Vallejo

Ime

V senci tvojega imena bom donošen. Vsa
deževja, ki umivajo zmede nekega življenja,
so obsijana z njim. Stene upanja, posejane

v njem, okna odločitev, kot okna morij,
precejajo svetlobo, ki se raztaplja v jeziku prihoda.
Polne dlani rib pošiljam tujcem, da mi dajo sled,

zemljevid vonja, polno stavkov, v katerih zagori čelo
besedi – zdaj in ugasne pogled njeni sestri, besedi -
nikoli. Mesta se srečujejo ob uri angelov. Razdalja

med biografijami se tanjša v dih, v pramen tišine.
Razodetje prihaja v obliki upepeljene vode.
Okrutna in lepa je natančnost mehanike sna.

Oblaki

Visoko zgoraj se podijo kakor kiti. Spreminjajo
oblike, kot jih v času, ki nam prihaja nasproti,
spreminja naša misel. Igrajo se in rišejo ornamente

diha po prosojni koži, po breznu brezbriznega neba.
Tam je božji prst že zdavnaj izbrisal trepetanje
in udare, ki nas doletijo, ko se oplazimo s pogledi

in naselimo s telesi, ko se potem, večno iščoč,
trgamo s prostorov, nekoč imenovanih skupni, naši.
Zasidrani v tem nevihtnem pristanišču veselja,

opotekajoč se med nebese in peklom, jih gledamo,
kako bežijo, kot življenje že preteklo, kako za vedno
izginjajo v daljavi, prelepljeni z molkom naših
neizpolnjenih želja.

Rabin

Nič me obliva. Z dihanjem ga širim.
Od povsod teče, voda pravičnega, na vse
strani se razdaja. Vsaka veja, ki sem jo videl,

ko sem daroval telo, je dala svojo besedo,
svojo podobo. Od kruha sem lomil, prepisoval
črke od tam, od tistega, kar je vmes,

kar sem videl, ko se nisem bal ljubezni. Zgoraj
in spodaj je enako. Smer življenja je zarisana
in v trajanju spoznana. Iskre, ki so dobile

bolečino, se dvigujejo v medprostor brez nje.
Luč se vrača v svoje zaceljeno telo, v svoj dom.
Skrivnost ostaja nedotaknjena in nerazpoznavna.

Daleč stran

Odrivamo spoznanje, da bomo na koncu vsi prevedeni
v tišino. Usta hlastajo za svetlobo lune in z rokami
oblikujemo na telesih deževni gozd. A kaj lahko

zares delimo? Kdo odgovarja našim prošnjam in strahovom?
So to res le podobe, zajezone v slikah, popoldanske sanje,
odmevi z vode, v katerih je naša misel varna?

Kdo odgovarja? Še za visoko pesem ljubezni se zdi,
da je negotova in nemočna, ker raste in zori v različnih
dobah, in nihče ne ve za njeno uro in njen čas.

Le v slutnji nočnega neba se včasih daleč stran od
naše uporabe zasveti obraz, ko mogoče ve, in se še isti
hip, skrit pred prosečimi očmi, zopet potopi v temo,

Teža lepote

Metki

Neznosna je teža lepote, zaklenjene v tvojih rokah.
Iz skrivnosti raste. Nima središča, nima imena,
nima mej. Ogenj in voda mirno spita v njej.

Včasih jo pokličeš in pride kot srna, kot ženska,
kot angel. Potem jo božaš in ljubiš, potem
umreš in se rodiš, in pustiš, da se pogled drugega

potopi vanjo, da plava in jo poskuša izmeriti.
A ne more, lahko se le uleže in preda.
Metka, z zaprtimi očmi gledam na drugo steno.

Visoki plameni gorijo za mojimi vekami. Ne govorim
več. Moje občudovanje ima obliko tišine. Hrani
se z obrazom, ki si mu vzela smrt.

Sefir

Rob trdote in bolečine plava proti mojim
koreninam, smrtni dih popolnega dneva,
vrt pod obrežjem lune. Nadstropja v telesu

trepetajo, jezik kaplja skozi, mehka
neizoblikovana luč. Spodaj je spočet.
Zgoraj je spočet. Svetloba ga je dojila.

Ljubezen, ki se veže v knjigo, bo dala
zrak, dotik Boga. Moje roke brez šuma
izgovarjajo zakon, kraljestvo zunaj časa,

drobijo prejo zvezd, in s krčenjem in
širjenjem rojevajo prozorno senco,
blagoslov za nerojene, žive in umrle.

Obraz

Nova smer je vzdana v belino. V opuščen
rudnik položeno srce. Zadnja žila utripa
v kaplji spečega morja. Pesek je zasul

zapestje. Iz doline širi temna reka svoje
ponovitve. Glasovi vzletajo iz hiše vode.
Šelesteče drsijo angeli. Visoko zgoraj izginjajo

v utekočinjeno nebo. Brez pozdrava ostaja
odvržena zemeljska oblika. Med senco in
svetlobo, med tu in tam, se vsako sekundo deli

čas, vabi, zadržuje in gleda, kako obraz, ki išče
stopnišče iz globine, včasih zadiši, kot tisto jutro, v rosi vrta, pod
jasnim nebom Palestine.